

בית הדין הצבאי המיוחד

7 אוג 2011
11-11, 2-04

פיצוי של כ 27,000 ש"ח לסא"ל אלי בוחבוט בשל זיכוי מביצוע עבירות מין בפקודתו

השופט

1. אל"ם ארז פורת- אב"ד
2. אל"ם ענת כרמלי
3. סא"ל יפעת תומר-ירושלמי

התובע

סא"ל אלי בוחבוט
ע"י עו"ד אילון ארד
עו"ד יובל נחמני

- נגד -

הנתבע

התובע הצבאי הראשי
ע"י עו"ד רס"ן בת-אל ארז-לוינסקי

החלטה

פתח דבר

1. המבקש, סא"ל אלי בוחבוט, הועמד לדין בפני בית הדין הצבאי המיוחד בגין עבירות של אינוס, מעשה מגונה והתנהגות שאינה הולמת. המבקש כפר בהאשמות כנגדו, וביום 13.9.2006, בתום שמיעת ראיות, זוכה מכל אשר יוחס לו בכתב האישום.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

2. התביעה הצבאית ערערה על הכרעת דינו של בית הדין המיוחד. ואולם, לאחר שמיעת הערעור, ובעקבות הערות בית הדין הצבאי לערעורים, הודיעה התביעה כי אינה עומדת על ערעורה, וזאת בכפוף לבקשה משותפת של הצדדים בדבר ביטולן של שלוש קביעות אשר הופיעו בהכרעת הדין, בקשה אשר אומצה על-ידי בית הדין הצבאי לערעורים.

במסגרת פסק דינה של ערכאת הערעור הוטעם כי "נוכח חזרת התביעה מן הערעור - זיכוי של המשיב, מכל פרטי האישום, נותר על כנו" (ע/114/06 **התובע הצבאי הראשי נ' סא"ל בוחבוט** (2007)).

3. ביום 4.8.2008 פנה סא"ל בוחבוט בבקשה להארכת מועד להגשת בקשה להחזר הוצאות הגנה, לפי סעיף 490 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו - 1955 (להלן: **החש"ץ**).

בקשתו זו נדחתה בהחלטתו של נשיא בית הדין הצבאי המיוחד (כתוארו דאז), כב' השופט אל"ם לוי, מיום 5.10.2008, ולפיה בהתאם להוראות החש"ץ, כפי שפורשו בפסיקת בית הדין הצבאי לערעורים - אין נתונה בידי נשיא בית הדין המיוחד הסמכות להארכת מועד להגשת בקשה כאמור (בש"ם 5/08 **סא"ל בוחבוט נ' התובע הצבאי הראשי**).

המבקש ערער על החלטה זו; הסנגוריה הצבאית הצטרפה להליך כ"ידידת בית הדין". ערעורו של המבקש התקבל, תוך שנקבע כי יש להעניק להוראת סעיף 490(ב) לחש"ץ, המסדירה את פרק הזמן הנתון לנאשם שזוכה לשם הגשת בקשה לפיצוי, פרשנות דינאמית, העולה בקנה אחד עם ההתפתחויות שחלו בדין. נקבע, אפוא, כי לבתי הדין הצבאיים סמכות טבועה להאריך את המועד אשר נקבע לשם הגשת בקשה כאמור. משכך, נקבע כי התיק יובא בפני נשיאת בית הדין המיוחד, לשם הכרעה "האם עניינו של המבקש הוא **ייחודי** בנסיבותיו ומצדיק עשיית שימוש בסמכותה הטבועה למתן ארכה להארכת מועד להגשת בקשה להחזר הוצאות ולפיצוי" (עלב"ש 134/08 **סא"ל בוחבוט נ' התובע הצבאי הראשי** (2010)).

4. ביום 5.1.2011 נעתרה נשיאת בית הדין המיוחד, אל"ם טבת-ויזל, לבקשת המבקש להאריך את משך הזמן הנתון לו לשם הגשת בקשה להחזר הוצאות הגנתו. למבקש ניתנה אורכה נוספת בת 21 ימים לשם פנייה בבקשה כאמור (בש"ם 1/10).

5. ביום 27.1.2011 פנתה ההגנה בבקשה להורות על תשלום החזר הוצאות הגנתו של הנאשם, בתוספת של 50% על הסכום המירבי הקבוע בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן: **תקנות סדר הדין**).

6. ביני לביני, חדל כב' השופט אל"ם טימן, אב בית הדין במותב אשר הכריע את דינו של הנאשם, לשמש כשופט, ועל-כן נבצר הימנו לדון בבקשה.

משכך, הורתה נשיאת בית הדין המיוחד, כי בקשת הנאשם תידון בפני מותב אשר שניים מחבריו - אל"ם פורת ואל"ם (מיל") כרמלי - נמנו עם הרכב השופטים שדן בתיקו העיקרי של המבקש; ואליהם התווספה **שופטת נוספת - סא"ל תומר-ירושלמי**.

7. להלן תידון, אפוא, בקשת המבקש לקבלת החזר הוצאות הגנתו.

הערה מקדמית - התשתית הראייתית העומדת ביסוד ההחלטה

8. באי-כוח המבקש צירפו לבקשתם לקבלת החזר הוצאות הגנה את תצהירו של המבקש בדבר עלות שכר הטרחה אשר שילם והוצאות נוספות שהוציא במסגרת משפטו. כן צורפה לבקשה תגובה שהוגשה מטעמו של הפרקליט הצבאי הראשי דאז לעתירה לבג"ץ, שהגישה בשעתו המתלוננת, כנגד ההחלטה שלא לבקש את מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, במסגרת התיק העיקרי אשר התנהל כנגדו.

9. ביום 29.3.2011 נמסרה תגובת התביעה הצבאית לבקשת ההגנה. במסגרת התגובה נטען כי בקשת ההגנה כוללת נתונים וטענות עובדתיות, אשר לא הונחו בפני בית הדין שדן בהליך הפלילי בעניינו של המבקש וכן נתונים אשר אינם קבילים בהליך פלילי.

משכך, ביקשה התביעה כי בית הדין יורה להגנה להגיש בקשה מתוקנת, וכי מן הבקשה המתוקנת תושמט תשובתו של הפצ"ר לעתירה האמורה.

10. ביום 16.5.2011 קבעה נשיאת בית הדין כי "אין צורך בהגשת בקשה נוספת מטעם באי כוח המבקש וכי לעיון ההרכב שיידון בבקשה יועברו הבקשות שהוגשו מטעם המבקש עד כה, למעט המסמכים הנלווים". עוד נקבע כי בקשת המבקש להגיש מסמכים נלווים, שלא הוגשו בהליך העיקרי, תידון על ידי ההרכב שיידון בבקשה להחזר הוצאות.

11. ביום 18.7.2011 התקיים דיון בבקשת ההגנה. בפתח הדיון, שבה התביעה וביקשה כי נורה להגנה להגיש בקשה מתוקנת, וכי נתעלם מן המסמכים, אשר צורפו לבקשה המקורית. לא ראינו לנכון לעשות כן, ולהלן נבאר טעמינו.

12. כידוע, וכפי שיפורט בהרחבה להלן, הנסיבות המצדיקות החזר הוצאות לנאשם שזוכה, יכול שיהיו נסיבות הקשורות להליך הפלילי עצמו ויכול גם שיהיו נסיבות החיצוניות לו.

13. הנה כי כן, במסגרת הכרעה בבקשה, מוסמך בית הדין לשקול גם נסיבות **חיצוניות** להליך העיקרי; ועל-כן, פשיטא כי בית הדין מוסמך לשקול גם עובדות ועניינים החורגים מן ההליך הפלילי גופו.

14. בהקשר זה יוטעם, כי את טענתה לפיה על בית הדין לגדור עצמו בחומר הראיות שהוגש לבית הדין בהליך העיקרי, סמכה התביעה (בתגובתה מיום 29.3.2011) על הלכת בית המשפט העליון בעניין **דבש** (ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3), 73 (2002)).

15. ואולם, בכל הכבוד, דומה כי התביעה לא דקה פורתא בעניין זה, שכן קביעתו זו של בית המשפט העליון בעניין **דבש** הנ"ל הוגבלה לדיון **בנסיבות הקשורות להליך הפלילי גופו** (בעוד, כאמור, בית הדין מוסמך לשקול במסגרת בקשה כאמור אף נסיבות **חיצוניות** להליך).

זאת ועוד, אף ביחס לנסיבות הקשורות להליך גופו, פתח בית המשפט העליון פתח בפני בתי המשפט, הדנים בבקשה להחזר הוצאות, לקבל ראיות, **החורגות** מאלה שוהגשו בהליך גופו; וזהו הציטוט המדויק **מהלכת דבש**:

"אשר ל**נסיבות הקשורות בהליך עצמו**, ובתיתנו דעתנו לעיקרון המורנו כי נעשה כמיטבנו שלא להפוך טפל לעיקר (ראו לעיל, פסקה 49), דומה כי ראוי שבית-המשפט יגדור את בעלי-הדין - על דרך העיקרון - בחומר הראיות שהוגש לבית-המשפט, בין בהליכי המשפט בין בהליכי הטרם-משפט. אפשר, **כמובן, כי במקרים מתאימים אלה ואחרים יותר להם לבעלי-הדין להשפיע על בית-המשפט מיסמכים ומידע נוספים** על אלה שנאספו אל תיקי בית-המשפט. כך, למשל, לעניין הנזקים שהנאשם נשא בהם עקב המשפט" (שם).

16. כידוע, בקשה להחזר הוצאות היא **ספיוח** להליך הפלילי, והדיון בה מתקיים על פי כללים שונים מאלה החלים במשפט הפלילי גופו. במסגרת זו, יש לבדוק האם היה יסוד להאשמה והאם

קיימות נסיבות אחרות, המצדיקות מתן פיצוי למבקש. פשיטא, כי במסגרת הבדיקה האם היה יסוד להאשמה, על בית הדין לשקול את כלל הראיות אשר עמדו בפני התביעה; זאת ועוד, על בית הדין לשקול גם קיומן של ראיות בכוח - קרי: האם שומה היה על רשות החקירה, כרשות מנהלית מקצועית, זהירה וסבירה לפעול לאיסופן של ראיות נוספות, אשר יכולות היו למנוע את הגשת כתב האישום, ואשר היעדרן מחומר הראיות נובע מהתרשלות בחקירה (ראו: ע"פ 11024/02 **מנצור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1), 436, 445-446 (2003)).

17. משכך, סברנו, כי אין פגם בכך שההגנה תפרוש בפני בית הדין את מכלול הראיות אשר עמדו בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום (גם אם לא הוגשו במסגרת ההליך העיקרי), ותפרט את השלבים השונים אשר קדמו להחלטה בדבר הגשת כתב האישום כנגד המבקש, כמפורט בתשובתו של הפצ"ר לעתירת המתלוננת. אשר להתנגדותה של התביעה לאזכור העובדה כי המתלוננת נמצאה דוברת שקר בבדיקת פוליגרף שנערכה לה - גם עובדה זו לא ראינו למחוק מן הבקשה.

כידוע, תוצאות בדיקת פוליגרף, כמו גם נכונותם של צדדים מעורבים לעבור בדיקת פוליגרף הוכרו ככלי עזר לצורכי חקירה (ראו: "שימוש בתוצאות בדיקת פוליגרף כראיה במשפט פלילי" **הנחיית פרקליט המדינה 7.8, ס' 4 (תשס"ג)**).

משכך, נכונים היו בתי המשפט, בעת דיון בבקשות לפיצוי ולהחזר הוצאות, לשקול גם ממצאים הנוגעים לעריכתן או לאי עריכתן של בדיקות פוליגרף במסגרת תיקי חקירה וכן את ממצאי בדיקות אלה, ולא ראו בכך נתון שיש בו כדי "לזהם" את החלטתם, כטענת התביעה בפנינו (ראו והשוו, למשל, לפסק דינו של בית המשפט העליון (אליו הפנתה התביעה דווקא) בע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(1), 505, 513-514 (1999) (להלן: **עניין יוסף**); כן ראו את ב"ש (באר-שב) 20042/07 **יניב נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 6.5.2007); ב"ש (נצרת) 3040/05 **נוג'ידאת נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 6.113.2006); תפ"ח (חיפה) 3018/06 **נוי נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם, 10.5.2006); ב"ש (קרית-גת) 2473/06 **עמרם נ' יחידת תביעות לכיש** (לא פורסם, 23.5.2007)).

18. לאור כל המפורט לעיל, לא ראינו להורות להגנה להגיש בקשה מתוקנת. יחד עם זאת, מטבע הדברים, שקלנו את העובדות הנטענות בבקשה ואת אלה אשר הופיעו במסמכים אשר צורפו לה במישור הרלוונטי (להבדיל ממישור הקבילות).

כך, תגובת הפצ"ר אשר צורפה לבקשה עוסקת כל כולה בטענת המתלוננת כי ראוי היה שהתביעה תבקש לעצור את המבקש עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. פשיטא, כי העובדה שהתביעה בחרה שלא לעשות כן (מטעמים המפורטים בבקשה), אין בה **כשלעצמה** כדי ללמד כי לא היה יסוד להאשמת המבקש בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום (בהקשר זה, ראו, למשל, את עניין **יוסף** הנזכר לעיל, שם נקבע כי "ההחלטה בעניין מעצר עד תום ההליכים עוסקת במכלול שיקולים **שונה** מזה העומד ביסוד העמדה לדין" (**שם**)). על כן לא ראינו ליתן משקל מכריע לטעמי הפצ"ר, כפי שפורטו בעתירה, באשר להימנעות התביעה מלבקש את מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים במשפטו.

לעומת זאת, מצאנו להתייחס להשתלשלות האירועים ולראיות אשר עמדו בפני התביעה, כמתואר בתגובה, השתלשלות אשר התביעה הצבאית, בטיעוניה בכתב ובע"פ, לא חלקה על נכונותה. אשר לתצהירו של המבקש, אשר צורף לבקשה, בו פירט המבקש את ההוצאות שנגרמו לו, הרי שבינתיים הוגשו לנו העתקי קבלות ביחס לאותם תשלומים, כך שהצורך בתצהיר זה, התייתר.

בקשת ההגנה להורות על החזר הוצאות המבקש

טענות הצדדים

19. בקשת ההגנה להורות על החזר הוצאות הגנתו של הנאשם נסמכה על שתי עילות הפיצוי שבסעיף 490 לחש"ץ, דהיינו כי לא היה יסוד להאשמת המבקש בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום; ולחלופין, כי מתקיימות "נסיבות אחרות", המצדיקות את פיצויו. להלן נעמוד בפרוטרוט על טענות ההגנה בהקשר זה.

20. ראשה העיקרי של בקשת ההגנה נעוץ בטענתה כי לא היה יסוד להאשמתו של המבקש בעבירות אשר יוחסו לו. ההגנה הטעימה, כי תיק זה הינו חריג בנסיבותיו, שכן באורח ייחודי ויוצא דופן, לאחר בחינת תלונת המתלוננת, מצאה התביעה שלא לנקוט בצעדים משפטיים נגד

המבקש; אדרבה, נשקלה האפשרות לנקוט צעדים משמעותיים דווקא כנגד המתלוננת, וזאת בכפוף לשימוע שנערך לה.

21. והנה, במסגרת הליך השימוע, העבירה המתלוננת לרשות התביעה מכנסיים, אשר לטענתה אותם לבשה, בעת שהנאשם אנס אותה.

כן המציאה המתלוננת לתביעה תוצאות בדיקה, שנערכה לבקשת המתלוננת במכון לרפואה משפטית ע"י ד"ר מיה פרוינד, ולפיהן בחלקם הפנימי של המכנסיים, נמצאה תערובת המכילה תאי זרע.

22. ההגנה סבורה כי התביעה התרשלה באופן בדיקת אותן ראיות חדשות, וכי רשלנותה זו הובילה לשינוי דרמטי בהחלטות אשר נתקבלו בפרשה, ולהחלטה בדבר העמדתו של הנאשם לדין, בלא שהיה יסוד לאשמה.

בחינת טענות ההגנה בהקשר זה מחייבת פירוט מסוים באשר להמשך השתלשלות האירועים בפרשה, כדלקמן:

23. כאמור, המתלוננת המציאה לתביעה זוג מכנסיים, וכן את חוות דעתה של ד"ר פרוינד לפיה בחלקם הפנימי של אותם מכנסיים מצויים תאי זרע.

הנאשם הסכים למסור דגימת DNA, ונמצא כי תאי הזרע שעל המכנסיים תואמים את הפרופיל הגנטי שלו.

24. בהמשך לכך, ולאור גרסת הנאשם כי לא קיים יחסי מין מלאים עם המתלוננת, נערך שימוע לנאשם.

במסגרת אותו שימוע, ובמטרה לתקוף את חוות דעתה של ד"ר פרוינד, המציא המבקש לתביעה חוות דעת של מומחה מטעמו, ולפיה ניתן להסביר הימצאותם של תאי זרע שלו על מכנסיה של המתלוננת, בכך שהנאשם התגופף עם המתלוננת, כאשר זו ישובה על איזור חלציו, כגרסתו בחקירתו.

25. התביעה הצבאית בדקה את היתכנותה של אפשרות זו באמצעות רפ"ק רוזנגרטן מהמטה הארצי של משטרת ישראל; ואולם, הלה חיווה דעתו כי המעשה המתואר בעדותו של סא"ל

בוחבוט, אינו יכול להסביר הימצאות נוזל זרע בחלקם הפנימי של המכנסיים (ראו מסקנה מס' 1 בחוות דעתו - ת/26).

בנסיבות אלה, הוחלט על הגשת כתב אישום כנגד המבקש.

26. אין חולק, כי במסגרת ההליך העיקרי שהתנהל כנגד הנאשם, העידה ד"ר פרוינד ואישרה כי בשים לב לתהליך מיצוי ה-DNA מהמכנסיים, אין ניתן לשלול כי תאי הזרע נמצאו על חלקו החיצוני של המכנס; ד"ר פרוינד חזרה בה, אפוא, מקביעתה כי תאי הזרע נמצאו דווקא על חלקם הפנימי של המכנסיים.

27. עוד מוסכם, כי לאחר שמיעת עדותה זו של ד"ר פרוינד, העיד רפ"ק רוזנגרטן כי יתכן ששיטת הבדיקה של ד"ר פרוינד - קרי: הטבלת המכנסיים בתמיסה - היא אשר הובילה למעבר תאי זרע לצידם הפנימי של המכנסיים.

הנה כי כן, במסגרת המשפט גופו אישרו שני מומחי התביעה כי אין ניתן לשלול את האפשרות כי תאי הזרע נמצאו אך על צידם החיצוני של המכנסיים.

28. כאמור, ההגנה סבורה כי התביעה לא נהגה בזהירות המתבקשת בטיפול בראיות החדשות שסיפקה המתלוננת (קרי: המכנסיים וחוות דעתה של ד"ר פרוינד), ולא בדקה אותן באופן המתחייב מן הנסיבות הייחודיות במסגרתן נתגלו אותן ראיות.

ההגנה הרחיבה ופירטה כי לאור העובדה שתלונתה של המתלוננת היתה תלונה כבושה; לאור יחסי העבודה העכורים אשר שררו בין המבקש למתלוננת; לאור העובדה כי משך חודשים ארוכים לא סיפרה המתלוננת לאיש כי נאנסה בידי המבקש; לאור העובדה כי המתלוננת נמצאה דוברת שקר בבדיקת פוליגרף; ולאור האופן החריג בו הוסיפה המתלוננת ראיות חדשות בשלב בו נשקלה העמדתה לדין - הרי שהעוסקים במלאכה התרשלו בבדיקת אותן ראיות. וכלשון באי כוח המבקש:

"העובדה כי חוות הדעת [של רפ"ק רוזנגרטן] התבססה על מידע מוטעה וחסר שהתקבל ממומחית פרטית שנשכרה ע"י המתלוננת, לאחר שהאחרונה נחשפה לכל חומר החקירה, ובאיחור של שנה, היא רשלנות ברורה וגסה.

לא יתכן כי מידע חלקי ומוטעה שנמסר, למצער, כלאחר יד יביא לאישומו של אדם בעבירות כה חמורות...רשלנותם של העוסקים במלאכה הביאה אותם להתעלם גם מההקשרים הרחבים של חוות הדעת ומשמעויותיה. כסומא באפלה הלכו אחר האמור בחוות הדעת וגזרו ממנה את המסקנה כי גרסתו של המבקש אינה מהימנה, כאשר הם נמנעים מלשאול האם חוות הדעת עומדת בהלימה עם גרסתה של המתלוננת, שהיתה מונחת בפניהם מזה חודשים...תובע סביר לא היה מסתפק במסקנה ה'בינארית' של חוות הדעת, כאילו היא חותרת, לכאורה, תחת גרסת המבקש, אלא היה מעמידה במבחן ההיגיון אל מול גרסת המתלוננת" (ראו סעיפים 41-43 לבקשה).

29. עוד טענה ההגנה לקיומו של מחדל חקירתי נוסף, שעניינו אי עריכת איכון למכשיר הטלפון הסלולרי של המתלוננת - פעולת חקירה, אשר לטענת ההגנה, יכולה היתה להפריך את טענת המתלוננת כאילו נמלטה מן הבסיס מייד לאחר האונס. זאת, בשים לב לעובדה כי בסופו של דבר הצביע האיכון (אשר בוצע על-פי צו של בית הדין, שניתן לבקשת ההגנה (נ/23)), על כי המתלוננת נותרה בבסיס מספר שעות לאחר האירוע, וזאת בניגוד לטענתה.

30. במסגרת הטיעון בעל-פה, ביקש בא-כוח הנאשם להוסיף נדבך נוסף לטענתו לפיה לא היה יסוד להאשמתו של המבקש באשר יוחס לו. הסנגור הציג לעיונו את מכתבה של בא-כוח המתלוננת לפרקליט הצבאי הראשי מיום 24.11.2003.

במסגרת אותו מכתב הלין עורך הדין על התמשכות טיפולה של הפרקליטות הצבאית בתלונת מרשתו.

בא-כוח המתלוננת סיים את מכתבו במילים הבאות: "למען הסדר הטוב הריני לעדכןך כי מחר בכוונתנו לצאת במסע תקשורתי שכותרתו הפרקליטות הצבאית נוקטת בסחבת מכוונת כדי לגרום להתמוטט[ות]ה של קצינה שהתלוננה על אונס". לגישת ההגנה, הלחץ שהופעל על התביעה מצידה של המתלוננת לנקוט בהליכים כנגד הנאשם, ראוי היה כי יביא אותה לנקוט במשנה זהירות כלפי גרסת המתלוננת, ובכל מקרה, "ודאי שזו התנהגות בלתי סבירה של תביעה צבאית לראות בו [במכתב] קטליזטור להגשת כתב אישום".

31. לאור כל זאת טענה ההגנה כי כתב האישום הוגש בלא שהיה יסוד לאשמת המבקש.

32. לחלופין טענה ההגנה כי במקרה דנן מתקיימות גם "נסיבות אחרות המצדיקות" כי למבקש תושבנה הוצאות הגנתו. בהקשר זה נטען כי בהתאם להלכת מקימלן (רע"פ 960/99 מקימלן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4) 294 (1999)), זיכוי מלא ומוחלט ראוי כי יביא לפיצויו של הנאשם, אלא אם כן ייקבע כי לנאשם אחריות חלקית להעמדתו לדין. לטענת ההגנה, במבקש לא דבק "אף לא אבק אחריות"; הוא פעל בגילוי מלא ושיתף פעולה באורח מוחלט בחקירתו, ומכאן כי יש להורות על החזר הוצאותיו.

33. התביעה הצבאית התנגדה לקבלת הבקשה, בציינה כי אף לא אחת מן העילות המנויות על-פי חוק מתקיימת במקרה דנן.

34. אשר לעילה הראשונה - "אין יסוד לאשמה" - ציינה התביעה כי עילה זו יש לבחון בראי מבחן הסבירות, בנקודת הזמן אשר קדמה להגשת כתב האישום. בהקשר זה הוטעם כי תחילה אמנם הוחלט שלא להגיש כתב אישום כנגד המבקש; ואולם, החלטה זו נשתנתה לאחר שהמסד הראייתי שהיה מצוי בידי התביעה השתנה, ולאחר שלתביעה הומצא זוג המכנסיים האמור, ועליו תאי זרע של המבקש. מאחר שהמבקש שלל בחקירתו את האפשרות כי הגיע לפורקן במגעיו עם המתלוננת, סברה התביעה כי הראיה החדשה אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו. במצב דברים זה, לא היה "ביכולתה של התביעה להעדיף גרסה אחת על פני רעותה, וההכרעה מובאת לפתחו של בית הדין, הוא הגוף בעל המומחיות והסמכות להכריע כנדרש".

עוד ציינה התביעה, כי "מרבית הפרכות ונקודות החולשה" שבגרסת המתלוננת התגלו לראשונה במהלך הדיונים בבית הדין, וכי פגמים אלה בעדותה לא היו מתגלים "ללא כור ההיתוך של ההליך המשפטי גופו".

35. אשר לטענת ההגנה כי חוות דעת המומחה לא נבחנה על-ידי התביעה בביקורתיות מספקת, טענה התביעה כי מדובר היה בראיות מדעיות, אשר טופלו במקצועיות ובסבירות, ואשר לא היתה כל סיבה לנקוט בחשדנות כלפיהן.

התביעה הוסיפה והטעימה, כי "די היה בכך שבבדיקת המכנסיים אותרו תאי זרע התואמים לפרופיל הד.נ.א. של המבקש על מנת לשלול מניה וביה את גרסתו לגבי המגעים שהיו בינו לבין המתלוננת".

בהקשר זה ציינה התביעה, כי באי-כוח המבקש ייחסו חשיבות מכרעת לשאלת מיקום זרעו של המבקש על גבי מכנסי המתלוננת (קרי: בחלקם הפנימי או החיצוני), תוך התעלמות מן העובדה כי במסגרת חקירותיו הרבות והחוזרות של המבקש במצ"ח הוא לא נתן כל הסבר להימצאות זרעו על גבי המכנסיים, "בצד כזה או אחר שלהם".

36. לעניין טענת ההגנה בדבר אי עריכת איכון - ציינה התביעה כי בעת הרלוונטית להגשת כתב האישום היה אמצעי זה בגדר "עזר חקירתי חריג", אשר מהימנותו טרם נבחנה על-ידי ערכאות שיפוטיות באורח מספק, ואשר הפעלתו היתה כרוכה בעלות גבוהה וחריגה. משכך, הוגבל השימוש באמצעי זה, ככלל, לשם בחינת מיקום חשוד, ולא נעשה בו שימוש לצורך בחינת מיקומה של מתלוננת. עוד הוטעם כי במסגרת החקירה נבדק פלט השיחות של המתלוננת ואף נחקרו הגורמים עימם שוחחה בסמוך לאחר האירוע, כך שלא נמצא צורך לערוך גם איכון.

37. אשר לעילה השנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" - ציינה התביעה כי **בהלכת דבש**, אשר ניתנה שנים מספר לאחר **הלכת מקמילן**, ואשר היא בגדר ההלכה הנוהגת כיום, נקבע כי זיכוי מוחלט אינו מקים אוטומטית עילה לפיצוי הנאשם.

לגישת התביעה, "הנאשם הוא אשר הביא במו ידיו להגשת כתב אישום כנגדו, הן בכך שתרם ליצירת מערכת היחסים עם המתלוננת, והן בגרסה שמסר ובהסבריו, או למעשה, היעדר ההסבר להימצאות זרעו על מכנסי המתלוננת".

בהקשר זה הוסיפה התביעה וציינה כי גם אם מערכת היחסים שקיים המבקש עם המתלוננת אינם עולים כדי מעשים פליליים, הרי שאין להתעלם מכך שמדובר במעשים שמקומם לא יכירם במסגרת מערכת היחסים שבין מפקד לפקודתו, ומכך שמעשים אלה הם אשר הביאו להיווצרות ראיות לכאורה, עליהן התבססו האישומים נגד המבקש. עוד ציינה התביעה כי גרסתו המתפתחת

והבלתי עקבית של המבקש ביחס ליחסיו עם המתלוננת הובילו ל"התגברות החשדות נגדו", ובסופו של דבר להגשת כתב האישום כנגדו.

38. בנוסף על כל אלה, ציינה התביעה כי שיקולים מערכתיים אחרים תומכים אף הם בשלילת כל פיצוי מן המבקש. בהקשר זה הוטעם כי עסקינן בעבירת מין חמורה, בה ניצבות זו כנגד זו שתי גרסאות, כאשר לגרסת המתלוננת חיזוק ראייתי. לטענת התביעה, התלבטות התביעה במקרים אלה באשר להעמדה לדין, הינה התלבטות לגיטימית, והיעתרות לבקשת ההגנה, עלולה "לרפות ידי התביעה, ולגרום לחדירתם של שיקולים כספיים למערך השיקולים של התביעה בעת קבלת החלטותיה... דבר העלול לפגוע באינטרס הציבורי של אכיפת הדין הפלילי".

דיון והכרעה

המסגרת המשפטית

39. סעיף 490 לחש"ץ קובע כדלקמן:

"490. פיצוי לנאשם שזוכה [תיקון: תשנ"ג]

(א) זוכה נאשם והערכאה השיפוטית שהחליטה על הזיכוי ראתה שלא היה יסוד לאשמה או שהיו נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאית היא לצוות, במעמד מתן הכרעת הדין, כי הצבא ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, בסכום שלא יעלה על הסכום המרבי שנקבע מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

(ב) לא דנה הערכאה השיפוטית המזכה במתן צו כאמור בסעיף קטן (א) בעת הכרעת הדין, רשאי הנאשם, תוך ששים ימים מאותו מועד, לבקש מנשיאה של הערכאה השיפוטית המזכה להורות על קיום דיון בבקשה; הדיון יתקיים בפני מותב בית הדין שפסק בענינו או בפני מותב אחר שיורכב לענין זה על ידי נשיאו.

(ג) לענין ערעור, דין צו להוצאות או לפיצויים לפי סעיף זה או דחיית בקשה לתתו, כדין פסק הדין; ואולם לא יהיה במתן החלטה לפי סעיף זה לאחר מועד קריאת פסק הדין כדי להאריך את המועד להגשת ערעור או בקשת ערעור לגבי פסק הדין עצמו".

40. נוכח זהות לשונם ותכליתם של סעיף 490(א) לחש"ץ ושל סעיף 80(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) - הרי שניתן להיעזר בפרשנות שניתנה לשתי עילות הפיצוי - "אין יסוד לאשמה" ו"נסיבות אחרות המצדיקות זאת" - במערכת השפיטה הכללית והצבאית כאחת.

41. עוד יוטעם, כי בהתאם להלכה הפסוקה, אין די בקביעה כי מתקיימת אחת העילות האמורות כדי שבית המשפט יורה על החזר הוצאותיו של נאשם שזוכה, שכן עסקינן בסמכות שבשיקול דעת ("רשאי בית המשפט"). זאת ועוד, גם מקום בו נמצא כי קיים מקום לפיצוי, מוגבל סכום הפיצוי לסכומי מקסימום שנקבעו בתקנות.

42. בעניין **שתיאווי** (ע"פ 5923/07 **שתיאווי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 6.4.2009)), הבהיר בית המשפט העליון כי גישה זו משקפת איזון בין השיקולים הנוגדים, המשמשים בסוגיה שבפנינו בערבוביה.

43. **מחד**, נשקל הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו. במסגרת זו נשקלת העובדה כי עצם העמדתו של אדם לדין - גם אם בסופו של יום זוכה - נושאת עימה פגיעה בזכויות היסוד של הפרט, ובכלל זה בכבוד האדם, בחופש העיסוק שלו, בפרטיותו ובשמו הטוב (ובמקרה בו נעצר - גם בחירותו). כן הכירה הפסיקה בפגיעה הקניינית הגלומה בניהול הליך פלילי. במקרה שבו מזוכה הנאשם מן ההאשמות נגדו -

"תתעורר השאלה מדוע יגולגלו העלויות הנלוות לאינטרס הציבורי בדבר אכיפת החוק דווקא על הפרט הבודד, הנקי מאשמה, ולא על הקופה הציבורית... ומתעורר צורך לעשות כדי להשיב את מצבו של הנאשם שזוכה, ככל הניתן, לקדמותו, לאחר ששגרת חייו הופרעה ונתערעה מחמת ההליך שנוהל נגדו" (**שם**, פסקה 9).

44. **מנגד**, ניצב החשש כי -

"חיוב המדינה בפיצויים עלול להקשות על הגשתו המיטבית של האינטרס הציבורי באכיפת החוק ובהבאתם של עבריינים למשפט, שהוא נשמת אפה של מדינת חוק... כלל הקובע פיצוי אוטומטי כל אימת שמשפטו של נאשם מסתיים בזיכוי עלול להביא, נוכח המשאב התקציבי המוגבל, להרתעת יתר של רשויות התביעה ולרפות את ידיהן מהגשת כתבי אישום גם כשהדבר מתבקש לאור חומר הראיות... חדירת חישובים כלכליים לשיקולי ההעמדה לדין עלולה לגרום

לכרוסום ביכולתה של המדינה לשמר את מירקם חיי החברה וסדרי שלטון ולהגן על הערכים החיוניים לתפקודה התקין ולהתפתחותה הרצויה" (שם , פסקה 10).

45. על כך הוסיף בית המשפט העליון וקבע כי -

"לצד שיקולי 'גג' אלו, העומדים ביסוד 'שיווי המשקל' הגלום בסעיף, קיימים שיקולים נוספים בכל אחד מצדי המתנס. כך, חיוב המדינה בפיצוי מקדם גם את האינטרס הציבורי בפיקוח ובקרה על שיקול דעתם והתנהלותם הראויה של הגורמים בעלי הסמכות לקבוע בדבר העמדתם לדין של חשודים... בפיצוי גם יש כדי לאזן במעט את הנחיתות המובנית של בעל הדין הבודד הניצב מול המנגנון המדינתי המשומן ולעודדו להסתייע בייצוג בודעו כי אם יזוכה, עשוי הוא לזכות בהחזר הוצאותיו על-ידי הגורם המאשים... מנגד, אין להתעלם משיקולים תקציביים, ומכך שחובת פיצוי הנקבעת חדשות לבקרים עלולה להכביד על הקופה הציבורית ולפגוע ביכולתה של המדינה לממן פעולות חיוניות אחרות לטובת הציבור... כן יש לתת את הדעת לתוספת הדיונית הנגזרת מאפשרות חיוב המדינה בפיצוי ולהגברת העומס המוטל ממילא על בית המשפט עקב כך" (שם , פסקה 11).

46. משעמדנו על תמהיל השיקולים הנוגדים, החלים בסוגיה שלפנינו, נפנה לבחון בראי אותם שיקולים האם נכנס המבקש בגדר אחת העילות הקבועות בחוק והאם ראוי הוא לפיצוי.

"אין יסוד להאשמה"

47. כאמור, העילה הראשונה הקבועה בחוק, עליה השתית המבקש את עיקר יתבו, היא העילה לפיה לא היה יסוד להאשמתו בעבירות אשר יוחסו לו.

48. ייאמר מייד, כי בית המשפט העליון הגדיר ותחם עילה זו בגבולות צרים וברורים. נקבע, כי על בית המשפט לבחון האם התשתית הראייתית הייתה מביאה תובע סביר למסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעה (ראו: יוסף הנזכר לעיל, בעמ' 519; ע"פ 2366/03 עסאף נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3) 597, 604 (2004) (להלן: עניין עסאף); ע"פ 303/02 חמדאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 550, בעמ' 558-559 (2003), וראו, באופן כללי, בג"צ 5675/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נט(1) 199 (2004)).

49. באשר לאופיה של בחינה זו, הטעים בית המשפט העליון כדלקמן:

"הבחינה הנעשית בהתבסס על יסוד זה הינה בחינה אובייקטיבית, ואמת המידה הננקטת הינה אמת מידה של סבירות, ואולם על מנת להוכיח כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בחוסר סבירות סתם אלא יש להראות 'מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת'..." (עניין שתיאווי הנ"ל, בפסקה 12; ההדגשה הוספה).

50. בחנו את מכלול נסיבות המקרה דנן, ולא מצאנו כי יש לומר שלא היה יסוד להאשמתו של המבקש בעבירות אשר יוחסו לו.

51. כנגד המבקש הוגשה תלונה בדבר אינוסה של המתלוננת וביצוע מעשים מגונים בה. התביעה הצבאית בחנה תלונה זו בזהירות המתחייבת. משהתעוררו סימני שאלה ביחס לתלונה, הוחלט שלא להעמיד את המבקש לדין, ואף נשקלה האפשרות לנקוט בצעדים משמעותיים כנגד המתלוננת. מאוחר יותר, המציאה המתלוננת ראיות נוספות, אשר היה בהן, לכאורה, כדי לשלול את גרסת הנאשם. במצב דברים זה, ומשהנאשם לא סיפק כל הסבר מניח את הדעת לראיות אלה, הוחלט על הגשת כתב אישום כנגדו (על חובתה של התביעה לשמור על מידה של פתיחות ביחס להתפתחויות בתיק - ראו בהרחבה: מרדכי קרמניצר "תפקידו של התובע בהליך פלילי" פלילים ה' 173 (1996)).

52. בניגוד לנטען על ידי ההגנה, הרי שהתביעה לא "הלכה שבי" אחר הראיות החדשות, ואף לא הסתפקה בחוות דעת המומחית שסיפקה המתלוננת. אדרבה, משתקף המבקש את חוות דעתה של ד"ר פרוינד, באמצעות חוות דעת נגדית מטעמו, הועברו הדברים לבדיקתו של מומחה נוסף, רפ"ק רוזנגרטן מן המחלקה לזיהוי פלילי במשטרת ישראל.

53. כאמור, ההגנה טענה כי "תעבורת ה'נתונים' שבין המומחים היתה צריכה להיות מפוקחת היטב על ידי המשיב", וכי "לא ניתן להתעלם מהרושם לפיו פגישת עבודה פשוטה ותכליתית אחת היתה מונעת את הפגיעה במבקש".

54. לא ראינו לקבל טענה זו. מחוות דעתו של רפ"ק רוזנגרטן עולה כי עובר לגיבוש חוות דעתו הוא שוחח (טלפונית) עם ד"ר פרוינד (ראו סעיף 5 לפרק "מהלך הבדיקות" בחוות הדעת). זאת ועוד, חוות דעתו של רפ"ק רוזנגרטן היא חוות דעת מקיפה ומעמיקה, המפרטת את מהלך הבדיקות שביצע המומחה, את ממצאי הבדיקות ומצוי בה דיון בממצאים אלה, תוך התייחסות לממצאיה של ד"ר פרוינד (אכן, לא בכדי הודה בא-כוח המבקש עצמו, בטיעונו בעל-פה, כי מדובר בחוות דעת "מאוד רצינית וקפדנית").

לאור כל זאת, ומאחר שעסקינן בחוות דעת מומחה, העוסקת בשאלות מדעיות מובהקות, ואשר מסקנתה נראית, על פניו, חד משמעית וברורה - לא סברנו כי הסתמכותה של התביעה על חוות דעת זו, יש בה משום אי סבירות בולטת וקיצונית.

55. אכן, במהלך המשפט התבררו עובדות חדשות, אשר המרכזית בהן היא העובדה כי עובר לבדיקתה של ד"ר פרוינד, הושרו המכנסיים בתמיסה, וכי אין ניתן לשלול שהשרייה זו היא אשר הובילה לנוכחותם של תאי זרע בצידם הפנימי של המכנסיים. ואולם, כידוע,

"העילה של 'לא היה יסוד להאשמה' אינה יכולה להיבנות על יסוד התפתחויות מאוחרות במשפט אשר צבעו בצבעים חדשים את חומר הראיות שהיה קיים בטרם משפט. על מבקש הפיצוי להוכיח כי גם בהסתמך על החומר שהיה לנגד עיני התביעה, בכוח או בפועל, לפני שעבר תחת מנגנון הבירור הדיוני, לא היה מקום להגשת כתב האישום נגדו" (עניין **שתיאווי הנ"ל**, פסקה 12).

56. המבקש הוסיף וטען כי לאור העובדה שמלכתחילה מצא המשיב לפקפק במהימנותה של המתלוננת (ואף שקל להעמידה לדין משמעתי) ולאור "להיטותה" של המתלוננת כי המבקש יועמד לדין (כעולה מפנייתו של בא-כוחה, כמפורט לעיל) - הרי שראוי היה להתייחס במשנה זהירות לראייה הנוספת שהמציאה המתלוננת. לטעמו, העובדה כי המשיב לא עשה כן מלמדת על כי לא היה יסוד לאשמה. בהקשר זה הצביע המבקש, כאמור לעיל, גם על העובדה כי התביעה נמנעה מלבצע איכון למכשיר הטלפון הסלולרי של המתלוננת.

57. אף טענות אלה לא ראינו לקבל. כאמור, ערב הגשת כתב האישום כלל חומר הראיות שבידי התביעה את תלונתה של המתלוננת אודות התנהגות מינית חמורה מצד המבקש. גרסת המבקש נשללה, לכאורה, בחוות דעת מומחים. אכן, התביעה היתה ערה לקשיים מסויימים בעדותה של המתלוננת; ואולם, עובדה זו כשלעצמה לא הצדיקה הימנעות מהגשת אישום, שהרי כבר נפסק כי -

"בקיומן של סתירות ותמיהות אין כדי להשמיט בהכרח את הבסיס מתחת לתשתית הראייתית המספיקה להגשת כתב אישום" (עניין **שתיאווי הנ"ל**, פסקה 17).

58. כך הם פני הדברים ככלל, וביחס לעבירות מין - יפים הם ביתר שאת, שהרי מן המפורסמות הוא כי התנהגותו של קורבן עבירת מין אינה עולה תמיד בקנה אחד עם המצופה

על-ידי האדם הסביר, אשר לא נחשף לנסיבות בהן נתון היה הקורבן ולטראומה שחווה. וכך באו לידי ביטוי הדברים בפסיקה:

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט 'מדקדק' בסתירות ובאי דיוקים בדברי העדים שהופיעו בפניו, וידועה האמירה ש'אלוקים נמצא בפרטים הקטנים'. אך בעבירות מין הגישה היא שונה, בית המשפט לא מצפה מהקורבנות להיות 'מכשיר דיוק אוטומטי' (ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 3.7.2007)), ופעמים רבות אנו מוצאים בפסיקה אמירות בנוסח 'קיומם של אי התאמות, אי דיוקים וסתירות מסוימות בעדות המתלוננת, הם חזון נפרץ בעדותם של עדים וקורבנות עבירה, ובמיוחד עבירות מין' (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 220 (2002); ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 317 (1993)).

בתי המשפט הכירו בכך שעדותם של קורבנות עבירות מין מתאפיינת בכך 'שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך' (ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.1.2007), בפסקה ה.2. לפסק הדין)... לכך יש להוסיף את המצב הנפשי המיוחד של קורבן העבירה:

'העימות בין הרצון להכחיש מעשים נוראים ובין הרצון להכריז עליהם בקול רם הוא דיאלקטיקה מרכזית של הטראומה הנפשית. בני אדם שנעשו בהם מעשי זוועה, מספרים פעמים רבות את סיפוריהם בדרך רגשית מאוד, סותרת ומקוטעת, החותרת תחת אמינותם ומשרתת ככה את שני הצווים: סיפור האמת ושמירת הסודיות' (ג'ודית לואיס הרמן, טראומה והחלמה (1994))...

כל אלה יכולים להביא לידי בלבול, אי דיוק, וחוסר עקביות בעדויות נפגעי עבירות מין. לכן, יש ובית המשפט מסתפק בגרעין האמת שבגרסת המתלונן (ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 249 (2001)), לעיתים בגרעין הקשה בלבד של הגרסה (ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.12.2009), בפסקה 12 לפסק הדין; אטיאס, בפסקה 96 לפסק הדין); ע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.9.10) בפסקה 70); ולעיתים בגרעין הקשה של הגרסה למרות שקרים בוטים של המתלוננת (השוו: ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 27.7.2009), בפסקה 22 לפסק הדין) (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 20.10.2010)).

59. הנה כי כן, סברנו כי ראוי היה להביא את תלונתה של המתלוננת לבירור שיפוטי, על מנת שביט-הדין יתרשם התרשמות ישירה ובלתי אמצעית מן העדים ומן הראיות ויקבע את קביעותיו.

60. לאור כל האמור לעיל, לא סברנו כי במקרה דנן מתקיימת העילה לפיה לא היה יסוד להאשמת המבקש במיחוס לו בכתב האישום.

"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

61. כפי שנקבע בפסיקה, הביטוי "נסיבות אחרות" - "נולד עמום על מנת שיישאר עמום" (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1), 481, 498-499 (1997)). באותה פרשה, עמד בית המשפט העליון על שיקולים שונים, בהם ניתן להתחשב בעת בחינת קיומן של נסיבות אחרות, שאינם בגדר רשימה סגורה או מחייבת:

"האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום לב, או שמא הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחקור אותם; האם התביעה נוהלה באופן שהכביד על הנאשם ללא הצדקה, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתירות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעבד, ואף שמלכתחילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק, בשל העדר ראיות מספיקות או בשל פגם דיוני בניהול המשפט, או שבית המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה" (**שם**, בעמ' 500-501 לפסק הדין; וראו גם עניין **מנצור הנ"ל**, בעמ' 448 לפסק הדין; ע"פ 10425/05 **מדינת ישראל נ' נעם פדרמן**, (טרם פורסם, 18.11.2007); ע"פ 12003/05 **חמודה נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 18.9.2008) ועוד).

62. בעניין **דבש**, אשר נידון בפני הרכב מורחב של שופטי בית המשפט העליון, הותוו שלושה סוגי "נסיבות אחרות", העשויות להקים את הזכות לפיצוי:

"נסיבות המצדיקות - או שאינן מצדיקות - תשלום שיפוי ופיצוי הן כל נסיבות המשפט ונסיבות סמוכות למשפט... **על דרך הכלל נחלקות נסיבות אלו לשלושה סוגים: נסיבות שעניינן הליכי-**

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם; ונסיבותיו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצוניות למשפט). במקרים מתאימים ראוי גם לשלול או להפחית פיצוי או שיפוי, למשל: נאשם שהביא על עצמו, במעשים או בהתבטאויות, את כתב-האישום שהוגש נגדו כגון בהטעיית רשויות החקירה; נאשם שנמנע מתגובה על האשמות שהוטחו בו בחקירה וכיו"ב" (הלכת **דבש** הנ"ל, בעמ' 119-120; ההדגשה הוספה).

63. להלן נבחן את שלושת סוגי הנסיבות ביחס לעניינו של המבקש שבפנינו.

"נסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם"

64. אשר לנסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם, סברנו כי אין להתעלם מן הטלטלות ומן התהפוכות שעברו על הנאשם במסגרת התיק דנן.

65. אכן, קבענו לעיל, כי אין לומר שלא היה יסוד להאשמתו של הנאשם במיוחס לו; ואולם, במסגרת "עילת הסל" סברנו כי השינויים המהותיים שידע תיק זה, יש בהם, בצירוף לנסיבות נוספות עליהן נעמוד להלן, כדי להוות "נסיבות אחרות", המצדיקות פיצוי של המבקש.

66. כך, אין להתעלם מן העובדה כי התביעה הצבאית החליטה שלא להעמיד את המבקש לדין בגין תלונת המתלוננת, ואף שקלה את העמדתה של המתלוננת לדין משמעת; והנה, בהמשך, מצא עצמו המבקש כמי אשר מואשם בביצוע עבירות מין חמורות ביותר.

67. אין גם להתעלם מן העובדה כי ההליכים במקרה זה התפרשו על-פני שנים ארוכות, וכי במסגרתם נאלץ המבקש להתמודד, פרט לאישומים החמורים כנגדו, גם עם עתירה לבג"ץ, שהוגשה על ידי המתלוננת, במסגרתה נתקפה ההחלטה שלא לבקש את מעצרו עד תום ההליכים. משך פרק זמן לא מבוטל, התהלך המבקש כאשר חרב הרשעה בעבירות מין חמורות מתנופפת מעל ראשו - כך, תלונתה של המתלוננת הוגשה בחודש ספטמבר 2002; בשל ההתפתחויות בתיק הוגש כתב האישום רק כשנה ומחצה לאחר מכן, בחודש מרץ 2004; פסק דינו המזכה של בית הדין המיוחד ניתן בחודש ספטמבר 2006; ואילו פסק דינו של בית הדין לערעורים ניתן בחודש יוני 2007. יוצא, אפוא, כי ההליכים כנגד הנאשם נמשכו קרוב לחמש שנים. למותר לציין כי הליך כה ממושך ורב-תהפוכות יש בו כדי ליצור מעמסה נפשית נכבדה, וברי כי כרוך היה בתהליך סבל למבקש.

אופי זיכוי של הנאשם כזיכוי מוחלט

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

68. כפי שנקבע בפרשת **דבש**, יש **בטיב הזיכוי ובטעמים** אשר עמדו ביסוד הזיכוי כדי להוות שיקול מרכזי לעניין הזכות לפיצוי.

69. אכן, בניגוד לדעת הרוב בעניין **מקמילן**, נקבע בעניין **דבש**, על ידי הרכב מורחב של בית המשפט העליון, כי זיכוי מוחלט אין בו כדי להוביל, **באופן אוטומטי**, לפיצויו של הנאשם; יחד עם זאת, נקבע כי טיב הזיכוי - ולענייננו, העובדה כי מדובר בזיכוי מוחלט - הינו שיקול משמעותי, אשר **ככלל** (ובהעדר נסיבות השוללות מתן פיצוי) - יוביל לפיצויו של הנאשם, ולו באופן חלקי. וכך באו הדברים לידי ביטוי בפסק דינו של כב' השופט חשין:

"אכן, דומני כי במקום בו קובע בית-משפט בלשון ברורה כי הנאשם לא עשה את המעשה המיוחס לו בכתב-האישום - למשל: הוכח להנחת דעתנו כי הנאשם לא עשה את המעשה המיוחס לו בכתב-האישום - **כי-אז קרוב להניח, בכפוף לחריגים, שבית-המשפט יזכה אותו בשיפוי ובפיצוי**. לכך יסכים, דומני, גם השופט אור" (עניין **דבש הנ"ל**), פסקה 62 לפסק דינו של כב' השופט חשין; כן ראו בהקשר זה את עניין **עשור**, שם הבחין בית המשפט העליון בין סיטואציה של חזרה מכתב אישום על-ידי המאשימה לבין זיכוי מוחלט, שהינו פרי הכרעה שיפוטית, בקובעו כי "אילו קבע בית-המשפט, באופן פוזיטיווי, כי המערער לא ביצע את העבירה שיוחסה לו, הרי שלפי הלכת **דבש**, **קרוב להניח כי די היה בכך בלבד** כדי להקים לו זכות לפיצוי ולשיפוי" (עניין **עשור** הנזכר לעיל, בעמ' 1006)).

70. במקרה דנן, קבע בית הדין המיוחד באופן פוזיטיבי, כי המתלוננת לא אמרה אמת, וכי תלונתה כנגד הנאשם היתה תלונה שקרית, פועל יוצא של יחסיהם העכורים. קביעה מעין זו, לפיה המבקש היה קורבן לעלילת שווא, יש בה משום "נסיבות אחרות", המצדיקות את פיצויו.

71. ואמנם, המקרים בהם נקבע כי הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא, או כי עדי התביעה שיקרו בטענותיהם, הינם מקרים מובהקים בהם מצאו בתי המשפט לפסוק פיצוי לנאשמים שזוכו. ודוק: מקרה כמו זה אשר לפנינו, בו התברר כי המבקש הועמד לדין בשל **עלילת שווא**, הינו בדיוק המקרה, אשר עמד לנגד עיני המחוקק, עת הוחלט על תיקון סעיף 80 לחוק העונשין, ועל הוספת "עילת סל", המצדיקה בפיצוי (ראו דברי הכנסת: ד"כ 72, 126-123 (תשל"ה)); כן ראו בהקשר זה את עניין **רייש** הנזכר לעיל, בעמ' 489-490; את ע"פ 52/89 **מדינת ישראל נ' סבאח**, פ"ד מד(1), 653, 658-659 (1990) וכן את ע"פ 292/78 **גבאי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ג(1) 36, 43 (1978)).

72. אכן, העילה הנדונה כאן, של "נסיבות אחרות המצדיקות" את הפיצוי, היא "עילת סל" גמישה, המאפשרת לבית המשפט להתבונן על האירוע מנקודת מבט רחבה (ראו עניין **עסאף הנזכר לעיל**, בעמ' 1968). משכך, אין נבחנת רק התנהלות התביעה, אלא נבחנים גם שיקולי צדק, הנוגעים לגורמים אחרים, ובהם גם המתלוננת:

"הידיעה אודות הספקות שהתעוררו בלב המתלונן נמסרה לתביעה, כזכור, על-ידי הסניגור. מחדלו של המתלונן להודיע לקצין החקירות לאלתר, כי שוב איננו בטוח באמיתות הגרסה שמסר בתלונתו ובעדותו במשפט, הפך את המשך שהותו של המערער במעצר ואת המשך משפטו לבלתי-צודקים, לפחות לכאורה. **אמנם הגורם לאי-צדק זה לא היה נעוץ בהתנהגות התביעה אלא בהתנהגותו של המתלונן; ואולם, הפיצוי והשיפוי, שבידי בית-המשפט לפסוק בהתאם לסעיף 80, אינם באים לכפר רק על נזק שנגרם עקב מחדלי התביעה.** מטרת פסיקתם של פיצוי ושיפוי, כאמור, היא להעביר חלק מעלויותיו של הליך פלילי, שלאחר פתיחתו נתגלה כבלתי-צודק, מן הנאשם לקופת הציבור, אשר לטובתו נפתח ההליך מלכתחילה. כידוע, תשלום הפיצוי אינו מתבצע מתוך תקציב התביעה, אלא מאוצרה הכללי של המדינה. על כן, גם אי-צדק שאין מקורו בהתנהגות התביעה עשוי להצדיק פיצוי ושיפוי לפי סעיף 80" (ע"פ 4492/01 **עשור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(3) 734 (2003); ההדגשה הוספה).

נסיבותיו האישיות של הנאשם

73. כפי שנפסק, "אין זה מן הנמנע, כי נסיבות אישיות קשות בהן נתון הנאשם, כגון מצבו הבריאותי, המשפחתי או הפיננסי, יהוו שיקול לזכות פסיקתו של פיצוי, אף שמטבע הדברים נסיבות אלה חיצוניות הן להליך שבמסגרתו הוא זוכה" (ע"פ 2366/03 **עסאף הנ"ל**, בעמ' 1968; ע"פ 5923/07 **שתיאוי הנ"ל**; עלב"ש 134/08 הנ"ל, בסעיף 24 לפסק הדין). המדובר כאן ב"קריטריונים ושיקולים שיסודם במידת החסד והרחמים ולא רק כאלה שיסודם במידת הדין" (ע"פ 3770/05 **מוחסין נ' מדינת ישראל**, (טרם פורסם, 26.4.2007)). לעיתים, תדברנה הנסיבות בזכותו של הנאשם - ולעיתים תדברנה בחובתו דווקא (עניין **דבש הנ"ל**, בעמ' 109-110).

74. כאמור, ההליכים בעניינו של המבקש התמשכו פרק זמן לא מבוטל, ובמסגרת אותו פרק זמן, נעה המטוטלת בעניינו מצד לצד. כעולה מטענות ההגנה, בעקבות הגשת התלונה ופתיחת החקירה כנגדו, הושעה המבקש מתפקידו; בהמשך לכך, החליט הנאשם לפרוש מצה"ל.

75. כאמור, אין להתעלם מחומרת העבירות מהן זוכה המבקש, ומכך שכמפורט לעיל, משך תקופה ממושכת עמד בסיכון של הרשעה בעבירות מין, מן החמורות שבספר החוקים.

76. במקרה דנן, אין גם להתעלם מן הפגיעה בשמו הטוב של המבקש ומן הפרסומים התקשורתיים הרבים, אשר נלוו לפרשה, במסגרתם גם ניתן פרסום לשמו המלא של המבקש (בין היתר, בראיונות שנערכו עם המתלוננת באמצעי תקשורת שונים - ראו נספחים א'-ט' לבקשת ההגנה לביטול כתב האישום בטענת "הגנה מן הצדק" מיום 1.7.2004, ובמיוחד נספח ח').

אמנם, כפי שנקבע בהחלטת ביניים במסגרת ההליך העיקרי, עת נדחתה טענת "הגנה מן הצדק" שהעלה המבקש - אין לומר כי פרסומים אלה היה בהם כדי להשפיע על תהליך קבלת ההחלטות של הפרקליטות הצבאית בעניינו של המבקש (ראו החלטה מיום 27.10.2004). כפי שצינו לעיל, לא מצאנו פגם בהחלטה שנתקבלה באשר להעמדתו של המבקש לדין. יחד עם זאת, בבחינת מכלול נסיבות העניין, הרי שאין להתעלם מן הנסיבות אשר אפפו את ההליך גופו, לרבות התהודה התקשורתית הרבה אשר נלוותה להליך.

סיכום ביניים

77. לאחר בחינתם של שלושת סוגי "הנסיבות האחרות", המצדיקות על-פי ההלכה הפסוקה מתן פיצוי לנאשם שזוכה - מצאנו כי מתקיימת עילה זו.

שיקולים כלליים - האם יש מקום לפיצויו של המבקש ומהו גובה הפיצוי הראוי

78. כאמור לעיל, אף עת נמצא כי מתקיימת אחת העילות שבסעיף 80 לחוק העונשין, הרי שהפיצוי אינו אוטומטי:

"לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט "רשאי (...) לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מאסרו או מעצרו". מתן הפיצוי נתון איפוא לשיקול דעתו של בית המשפט, **הגם שזה ייטה שלא למנוע פיצוי מנאשם שנמצא כי הוא מקיים את יתר התנאים הקבועים בסעיף (ראו עניין חמדאן, בעמ' 559; ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, 491-490 (1997)...)**" (עניין שתיאווי הנ"ל, בעמ' 215).

79. זאת ועוד, כפי שנקבע **בהלכת דבש הנ"ל**, סכום הפיצויים יכול ויפסק בדרך של פיצויים מלאים, אך יתכן ויפסק גם בדרך של פיצויים מופחתים:

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

"מערכת הענקתם של שיפוי ופיצוי לנאשם אינה בנויה בצלמו וכדמותו של המשפט הפלילי המהותי. בגדריה של מערכת השיפוי והפיצוי יכול בית-המשפט להגיע לפתרונות ביניים; אין הוא קשור בפיתרון של הכל-או-לא-כלום ויכול הוא לבוא לפיתרונות המצויים אי-שם בדרך שבין קצה אחד לקצה אחר. כך, למשל, אותה גמישות בהערכת הנסיבות 'המצדיקות' יכולה שתביא את בית-המשפט לפסיקת שיפוי ופיצוי חלקיים בלבד. ואמנם: הוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין מסמיכה בית-משפט לחייב את אוצר המדינה לשלם לנאשם שזוכה בדינו פיצוי ושיפוי 'בסכום שייראה לבית-המשפט', והוראת סעיף 80(ב) מוסיפה ומסמיכה את שר המשפטים לקבוע 'סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים...'; המושג מקסימום, באשר הוא, ילמדנו כי ייקבע אמנם גג לשיפוי ולפיצוי, אך אין הכרח כי נשב על הגג דווקא" (עניין **דבש** הנ"ל, בעמ' 110-109).

80. בעת קביעת סכום הפיצוי, נבחנות אותן נסיבות שנבחנו בשלב הראשון: "השיקולים הנבחנים בשלב הראשון עומדים לנגד עיניו של בית המשפט גם בשלב השני. המאזניים, הנוטים לכיוון מתן פיצויים בשלב הראשון, יש ויטו על צדם בבחינת השיקולים בהכרעה על סכום הפיצוי. כאמור, התנהגותו של הנאשם היא מרכיב בעל השפעה רבה הן על עצם פסיקת הפיצויים והן על גובה הפיצויים" (ע"פ 700/00 **טוויל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4), 450, 469-470 (2002)).

81. אכן, "במקרים מתאימים ראוי גם לשלול או להפחית פיצוי או שיפוי, למשל: נאשם שהביא על עצמו, במעשים או בהתבטאויות, את כתב-האישום שהוגש נגדו כגון בהטעיית רשויות החקירה; נאשם שנמנע מתגובה על האשמות שהוטחו בו בחקירה וכיו"ב" (עניין **עשור** הנ"ל, בעמ' 1005).

82. בענייננו, סברנו כי מכלול התנהלותו של הנאשם יש בו כדי להביא להפחתת הפיצוי לו הוא ראוי.

83. ראשית, נציין את גרסתו המתפתחת של הנאשם בחקירתו במצ"ח ביחס לאופי מגעיו עם המתלוננת. בחקירתו הראשונה, לאחר שהוצגו לו החשדות נגדו, סירב המבקש להשיב לשאלות החוקרים, וזאת גם שניתנה לו האפשרות להיוועץ בעורך דין (ראו ת/9, ת/10, ת/11 ו-ת/12). בהמשך, טען הנאשם כי בינו לבין המתלוננת התקיימה מערכת יחסים בעלת אופי מיני, אך כזו אשר לא כללה קיום יחסי מין או הגעה לפורקן מיני. כך, המבקש חזר והדגיש כי במגעיו עם המתלוננת, מעולם לא הגיע לפורקן מיני - "לא הגעתי למצב של שפיכה שלי איתה ובסמוך לה, ואפילו לא מתקרב לכך, שכן זה לא הגיע למצב כזה" (ראו ת/27). כאשר הובא לידיעת

המבקש כי על מכנסיה של המתלוננת נמצאו תאי זרע התואמים את פרופיל הד.נ.א. שלו, מסר הנאשם גרסה מתמיהה לפיה המתלוננת עקבה אחריו עת עסק בפעילות מינית עם אחרות, והשיגה דגימת זרע שלו. רק לאחר מכן, הציע המבקש הסבר חלופי להימצאות תאי הזרע, ולפיו מקורם באירוע מיני, במהלכו התיישרה עליו המתלוננת. אין ספק, כי המבקש בגרסאותיו המתפתחות, תרם להיווצרות החשד כנגדו, ולהחלטה אשר נתקבלה בדבר הגשת כתב האישום כנגדו. בהקשר זה נוסף עוד כי המבקש סירב להיבדק בפוליגרף, ואף זאת יש לשקול במסגרת בחינת מכלול נסיבות המקרה.

84. זאת ועוד, אין להתעלם מעצם קיומה של מערכת יחסים מינית בין המבקש למתלוננת, פקודתו, אשר כפי שנקבע בהכרעת דין, היתה מערכת אסורה, אשר היה בה כדי לתרום לסבך הראייתי אשר נתגלע במקרה זה (לעניין הפסול שבמערכת היחסים בין המבקש למתלוננת ראו והשוו גם לבג"ץ 4869/01 פלונית נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד נו(3), 944, פסקה 11 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר (2002)).

85. במסגרת שיקולי המדיניות הכלליים, שקלנו עוד את העובדה כי בסוג העבירות בהן עסקינן, ומטבע הדברים, הרי שבדרך כלל עומדת גרסת המתלוננת אל מול גרסת החשוד. משמדובר במעשים הנעשים מטיבם ומטבעם בחדרי חדרים, ושלא בפני עדים, הרי שקיים קושי לאסוף ראיות התומכות או שוללות את טענות הצדדים. אכן, במסגרת קביעת גובה הפיצוי, יש ליתן את הדעת גם לצורך שלא לרפות את ידי התביעה בעבודתה בהגשת כתבי אישום ובניהול הליכים משפטיים בעבירות מין.

86. עוד שקלנו את השיהוי הנכבד שהשתהה המבקש בהגשת בקשת הפיצוי, כאשר רק בחודש אוגוסט 2008, למעלה משנתיים לאחר הרשתו, פנה בבקשה להארכת המועד להגשת בקשתו (לעניין השפעת שיהוי בהגשת בקשת פיצוי על עצם ההחלטה לפיצוי או על גובה הפיצוי, ראו והשוו לאמור בעניין **שובר** (תפ"ח (תל-אביב-יפו) 5155/99 **שובר נ' מדינת ישראל**, פסקאות 97-98 (לא פורסם 13.11.2005); ב"ש (תל-אביב-יפו) 82277/98 **סאלח נ' מדינת ישראל**, בפסקה 27 (לא פורסם, 12.11.2002)).

87. בסופו של דבר, באיזון בין כלל השיקולים הצריכים לעניין, מצאנו לפסוק למבקש 50% מן הפיצוי המירבי בגין הוצאות משפטו, בהתאם לקבוע בתקנות סדר הדין, אליהן מפנה סעיף

490 לחש"ץ (הסכומים הקבועים בתקנות אלה עודכנו לאחרונה ביום 14.7.11, והחישוב שיובא להלן נערך לפי סכומים מעודכנים אלה).

88. תקנה 9 לתקנות סדר הדין קובעת כי הסכום המירבי לתשלום הוצאות הגנתו של נאשם שזוכה יהיה כמפורט בתוספת. התוספת אשר הותקנה בהתאם לאותה תקנה קובעת כי תשלום הוצאתו של נאשם שזוכה יהיה בגין הוצאות בפועל ובגין שכר טרחה של עורך דין בלבד.
89. אשר **להוצאות בפועל** - קובעת התוספת כי החזר הוצאות יינתן אך ורק "לפי קבלות". הנאשם המציא **קבלות** בדבר הוצאות בפועל אשר נגרמו לו (עבור קבלת חוות דעת מומחה מטעמו ולשם התייעצויות עם מומחים שונים; כמו גם עבור איכון תקשורת ותמלילי קלטות וחקירות) בסך כולל של 25049 ש"ח.
90. אשר להוצאות שטען המבקש כי נגרמו לו בגין צילום חומרי חקירה, בסך של 3000 ש"ח, הרי שבהעדר קבלות, לא ראינו לפסוק למבקש החזר הוצאות בגין הוצאה זו.
91. אשר **לשכר טרחת עורך דין** -- המבקש המציא קבלות בדבר תשלום שכר טרחה לבאת-כוחו דאז, עו"ד תמי אולמן, בסך של 100,000 ש"ח, וכן קבלה עבור קבלת ייעוץ משפטי מעו"ד אביגדור פלדמן, בסך 1000 ש"ח.
92. ראשית נציין כי לא ראינו להורות על החזר הוצאותיו של המבקש בגין קבלת ייעוץ משפטי מעורך דין נוסף, עו"ד פלדמן. הנאשם היה מיוצג בהליך הפלילי על-ידי סגורית מקצועית, ותיקה ומנוסה מאין כמותה. לא סברנו, אפוא, כי ראוי להשית על הקופה הציבורית את בחירתו להיוועץ בעורך דין נוסף.
93. אשר להחזר שכר טרחתה של עו"ד אולמן - המבקש המציא, כאמור, קבלה לפיה שילם לבאת-כוחו סכום של 100,000 ש"ח; ואולם, כמפורט לעיל, מגבילות התקנות את הסכום המירבי עבור שכר טרחת עורך דין בהתאם למספר הישיבות שהתקיימו בתיק.
- בשים לב למכלול נסיבות העניין, לא ראינו להורות על הגדלת סכום הפיצוי בגין שכר טרחת עורך דין, **מעבר** לסכומים המירביים הקבועים בתוספת לתקנות.
94. ההגנה ציינה כי בתיק גופו נערכו 15 ישיבות וכן נערכו שני דיונים בפני ערכאת הערעור. בהתאם לאמור בתוספת לתקנות, סכום הפיצוי המירבי בגין מספר ישיבות זה הוא 29,356 ש"ח.

בהקשר זה יוטעם, כי סכום הפיצוי הקבוע בתקנות בעבור הישיבה הראשונה - הן בפני הערכאה הראשונה והן בפני ערכאת הערעור - כולל גם את סכום הפיצוי עבור לימוד התיק והכנתו; ועוד נציין כי לא סברנו כי הערעור במקרה דנן עורר "קושי מיוחד" או "הצריך פעולות הכנה מיוחדות", המזכות בפיצוי מוגדל, לפי ס"ק (ב)(3) לתוספת לתקנות.

לפיכך, סכום הפיצוי בגין הכנת הערעור והישיבה הראשונה בו נקבע לפי הקבוע בס"ק (ב)(4) לתוספת. אשר לגובה הסכום, יוטעם, כי החישוב נערך בהתאם לסכום הפיצוי הקבוע בתקנות ביחס לדיונים הנערכים בבתי המשפט המחוזיים, שכן סמכותם העניינית של בתי הדין הצבאיים בערכאה הראשונה מקבילה לסמכותם של בתי המשפט המחוזיים, ודאי עת עסקינן בעבירות מושא כתב האישום בענייננו (וראו והשוו גם לתקנה 11 לתקנות שיפוט צבאי (סדרי הדין בבתי הדין הצבאיים), התשכ"ח-1968). עוד נציין כי לאור השיהוי הנכבד שהשתהה המבקש בהגשת בקשת הפיצוי, לא ראינו לפצותו בגין ההוצאות הכרוכות בבקשת הפיצויים.

95. הנה כי כן, הוצאותיו המוכרות של הנאשם מסתכמות בסך של 54,405 ש"ח. מאחר שהחלטנו לפצות את הנאשם בגין 50% מן הסכום הקבוע בתקנות בגין הוצאותיו בפועל ובגין שכר טרחתו, אנו מורים לרשויות הצבא לפצותו בסכום של 27202.5 ש"ח.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 7.8.2011, ותועבר לצדדים על ידי המזכירות.

שופט	שופט	אב"ד
העתק נאמן למקור	חתימת המגיה:	רס"ן מורן זלקוביץ'
מ"מ ק' בית הדין	תאריך:	